

Список використаних джерел

1. Ляшенко Д.О. Картографія з основами топографії: навчальний посібник для студентів педагогічних університетів. – К., 2006. – 109 с.
 2. І.М. Бузіна. Картографія. Методичні вказівки до виконання розрахунково-графічних робіт. Харківський національний аграрний університет ім. В.В. Докучаєва. Харків – 2016р. 54с.
-

УДК 712.253

ЗНАЧЕННЯ МІСЬКИХ ПАРКІВ ДЛЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ СИТУАЦІЇ МІСТА

Муравко Т. С., студ. гр. МПРТп-191

Науковий керівник: **Коваленко С.В.**, к.п.н, доцент
Національний університет «Чернігівська політехніка»

Зростання чисельності населення і урбанізація є найважливішими факторами техногенного тиску на природне середовище і визнані одними з найскладніших процесів глобального масштабу сучасності. Діяльність людини призводить до необоротної зміни навколишнього природного середовища: формується специфічний тип міського мікроклімату, за рахунок збільшення площ забудови і штучних покриттів знищується або трансформується ґрунтовий покрив, природна рослинність змінюється, зазнає зміни рельєф, гідрографічна мережа, постає питання про стійкість природних екосистем в нових, незвичних умовах. Особливу увагу викликають міські екосистеми, оскільки від їх функціонування безпосередньо залежить нормальна життєдіяльність людини, стан її здоров'я і тривалість життя. Виходячи із потреби суспільства знайти вирішення екологічних проблем, у сучасному світі при плануванні міст все більшої популярності набуває стратегія сталого розвитку та регенерації. Хоча основні зусилля цієї стратегії поки що спрямовуються головним чином на техногенні компоненти міського середовища, в останні роки відзначається зростання інтересу до розвитку природи в містах. Відкриті зелені території є важливою частиною комплексної мережі міської екосистеми, вони набувають все більшого значення для якості життя в урбанізованому суспільстві, тому урбаністи усвідомлюють необхідність збереження екологічно ефективних ділянок для міста і відновлення частково перетворених.

Найважливішою архітектурною складовою міста, що має величезне біологічне і ландшафтно-естетичне значення, центром його екологічної системи є міські парки. В Україні питаннями теорії архітектури міських рекреаційних ландшафтів, проблемами їх адаптивності до агресивного середовища та відновлення займалися Г. І. Денисик, В.М. Гуцуляк, Т.В. Дудар. [1]

Мета: охарактеризувати екологічні проблеми парків міста Чернігова, запропонувати рекомендації щодо покращення їх стану.

Об'єкт дослідження: територія парків міста Чернігова.

Предмет: прояв та масштаби екологічних проблем парків міста Чернігова.

Чернігів – зелене місто. Але у парках міста є багато екологічних проблем, що негативно впливають на їхню природну рівновагу і функціонування:

- постійне зростання за останні десятиріччя кількості та інтенсивності легкового та вантажного автотранспорту на міській території, провокує пригнічення розвитку і росту рослин;
- занедбання і заростання бур'янами значних територій парків, що веде до витіснення культурних рослин;
- забруднення території парків побутовими і будівельними відходами, призводить до зменшення естетичної привабливості зелених зон;

- використання в зимовий період кухонної солі (NaCl) для боротьби з ожеледицею і обледенінням, що породжує пошкодження коренів рослин.

Ці екологічні проблеми зумовлені такими причинами:

- низька культура поведінки мешканців міста у парках, що веде до нищення майна парків та порушення відпочиваючими правил поведіння у зелених зонах;
- використання територій зеленої зони для паркування автотранспорту, несанкціонованих проїздів по території парків, що призводить до пригнічення рослин і до появи ґрунтових доріг ;
- відсутність інформації про роль зелених насаджень у місті, призводить до низького рівня екосвідомості мешканців міста, що породжує небережливе ставлення до зелених насаджень;
- недостатнє фінансування парків, призводить до низького рівня догляду за територією парків;
- відсутність належного контролю у парках, призводить до нищення майна та порушення відвідувачами правил поведіння у них.

Найважливішою архітектурною складовою міста, що має величезне біологічне і ландшафтно-естетичне значення, центром його екологічної системи є міські парки.

Усі ці екологічні проблеми, що зумовлені низкою чинників, перешкоджають зеленим зонам виконувати свої основні функції у місті: поліпшувати мікроклімат міста, охороняти місто від забруднення (очищувати повітря), захищати місто від вітру, приглушувати міський шум, перешкоджати розповсюдженню пожежі, поліпшувати фізіологічний, психологічний і емоційний стан міського населення, забезпечувати якісний відпочинок мешканців міста. Тому важливим завданням сьогодення є покращення екологічного стану зелених насаджень для збереження їхнього поліфункціонального значення.

Спираючись на польові дослідження, парки міста можна поділити за основними екологічними проблемами на такі групи:

- 1) значний розвиток ерозійних процесів;
- 2) велика частка вищепаних територій;
- 3) велика частка засмічених територій.

Екологічний стан парків залежить від багатьох чинників, тому долучитись до його покращення необхідно не лише суб'єктам зеленого господарства, а й державним органам влади, науковцям, громадським організаціям та мешканцям міста. Для цього можна застосувати дуже багато заходів, які приведуть до вирішення екологічних проблем зелених зон міста.

Найважливішими проблемами сьогодення є осмислення людиною неможливості подальшого існування без збереження біологічного різноманіття і налагодження збалансованих стосунків з довкіллям. Збереження природного навколишнього середовища і раціональне використання багатств природи тісно пов'язане із станом здоров'я мешканців міста. Тому надзвичайно важливо підвищити вимоги до охорони і відновлення зелених насаджень міста. Потрібно розробляти науково-методичні і агротехнічні методи для покращення екологічного стану зелених зон. Але подальший розвиток суспільства і забруднення на фоні загального потепління клімату породжують нові проблеми в озелененні. Оскільки здатність природи до самовідтворення обмежена, а темпи антропогенного навантаження постійно зростають, назріла нагальна необхідність розроблення науково-обґрунтованих заходів, які здатні забезпечити довготривале виживання та адаптацію зелених насаджень у стресових умовах довкілля.

Парки відіграють одну з найголовніших ролей у нормальному функціонуванні міста і у здоровому житті його мешканців, зокрема вони очищують повітря, сприяють здоров'ю населення, поліпшують мікроклімат, забезпечують відпочинок мешканців міста. Але низка екологічних проблем стають великою перешкодою на шляху до виконання парками своїх

основних функцій. Тому актуальним, особливо на сьогоднішній день, є виявлення та подальше вирішення цих проблем.

Список використаних джерел

1. Максименко Н.В. Ландшафтна екологія/ Максименко Н.В., Гуцуляк В.М., Дудар Т.В.; – Харків, 2015. – 276 с.

УДК 697.1

ВИБІР ТЕПЛОІЗОЛЯЦІЙНИХ ВИРОБІВ ПРИ ПЛАНУВАННІ ТА ПРОВЕДЕННІ РОБІТ З МОДЕРНІЗАЦІЇ ОГОРОДЖУВАЛЬНИХ КОНСТРУКЦІЙ

Сипливець В. В., студент гр. МПРТп-191

Науковий керівник : Сахно Є. Ю., д.т.н., проф.

Національний університет «Чернігівська політехніка»

Термомодернізація – це комплекс ремонтно-будівельних робіт, спрямованих на поліпшення теплотехнічних показників огороджувальних конструкцій будівель, показників енергоспоживання інженерних систем та забезпечення енергетичної ефективності будівлі не нижче мінімальних вимог до енергетичної ефективності будівель.

Вперше визначення термомодернізації надано в ДСТУ-Н Б В.3.2-3:2014 «Настанова з виконання термомодернізації житлових будинків», розробленому фахівцями ДП «Науководослідний інститут будівельного виробництва» Цей стандарт поширюється на термомодернізацію житлових будинків під час їх технічного переоснащення, реконструкції або капітального ремонту, адже згідно з визначенням видів будівництва, наведених у ДБН А.2.2-3-2014 «Склад та зміст проектної документації на будівництво», термомодернізація не відноситься в повній мірі до жодного з них. ДСТУ-Н Б В.3.2-3 регламентує виконання робіт з теплової ізоляції зовнішніх огороджувальних конструкцій будинків, заміни вікон, балконних та зовнішніх дверей, модернізації внутрішньобудинкових систем опалення, вентиляції, кондиціонування, охолодження, гарячого водопостачання, електропостачання та електроосвітлення. До огороджувальних конструкцій будівлі відносяться конструкції, які призначені для ізоляції внутрішніх об'ємів у будівлях від зовнішнього середовища (зовнішні стіни; перекриття та покриття будинків; підвальні перекриття) Термомодернізацію зовнішніх огороджувальних конструкцій слід здійснювати за наступною послідовністю: а) зовнішні стіни та зовнішні стінові конструкції, що контактують з ґрунтом; б) інші конструкції у будь-якій послідовності: – суміщені покриття; – горищні покриття та перекриття неопалюваних горищ; – перекриття над проїздами та неопалюваними підвалами; – теплова ізоляція підлог на ґрунті. Роботи з улаштування термомодернізації зовнішніх стін та теплогідроізоляції покрівлі будинку допускається виконувати одночасно. Вибір теплоізоляційних матеріалів для термомодернізації зовнішніх огороджувальних конструкцій слід здійснювати згідно з ДСТУ Б В.2.6-189.[1]

До огороджувальних конструкцій будівлі відносяться конструкції, які призначені для ізоляції внутрішніх об'ємів у будівлях від зовнішнього середовища (зовнішні стіни; перекриття та покриття будинків; підвальні перекриття) Термомодернізацію зовнішніх огороджувальних конструкцій слід здійснювати за наступною послідовністю:

- а) зовнішні стіни та зовнішні стінові конструкції, що контактують з ґрунтом;
- б) інші конструкції у будь-якій послідовності:
 - суміщені покриття;